האריה והארנב

סיפור מאתיופיה

סיפר מט אבנס
ציירה גינה טריפלט

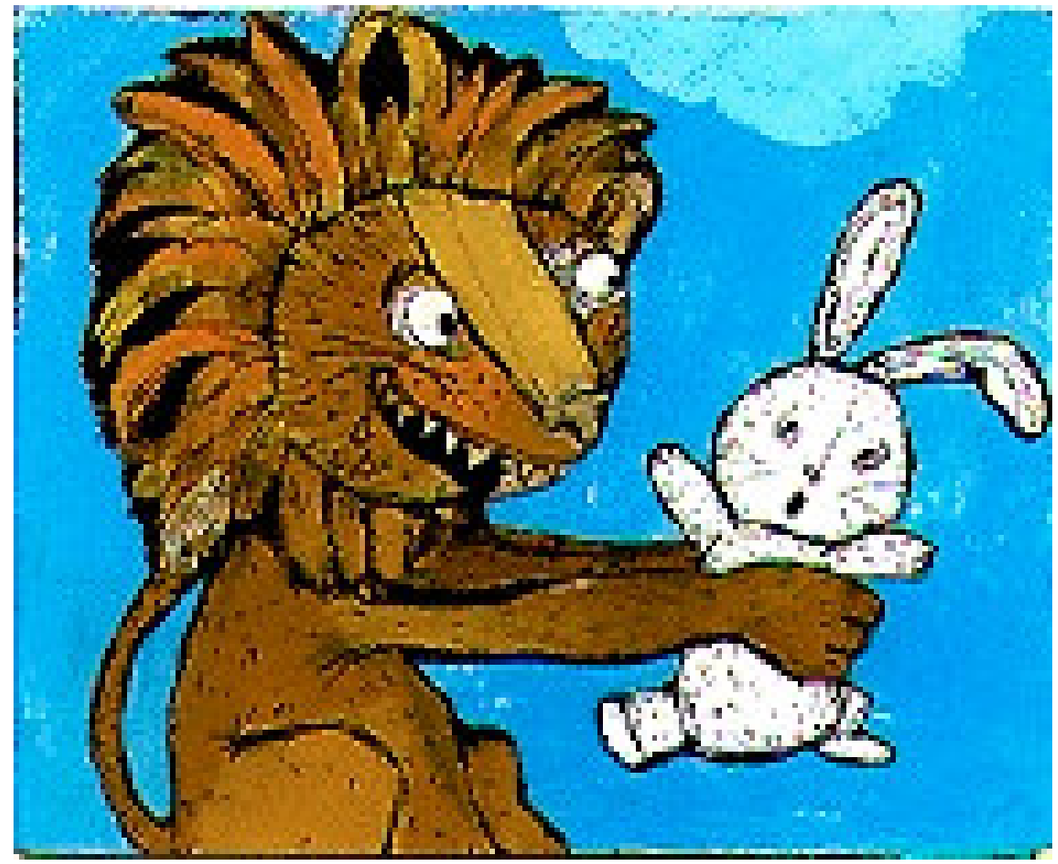

יום אחד, לפני שנים רבות, האריה יצא לצוד וצד ארנב קטן.
האריה היה רעב מאוד ורצה כבר לטרוף את הארנב כשזה התחיל לדבר אליו. "מדוע פיך מלא רוק?" שאל הארנב.
האריה נבוך "האם אינך טוב לאכילה?" שאל.
"אולי כן, אבל אני כל כך קטן ורזה שתהיה מיד רעב עוד יותר כאשר תאכל אותי. מדוע שלא נלך יחד לצוד ונמצא משהו יותר גדול?"

האריה התחיל לצחוק "מה? תצא אתי לצייד? יצור קטן כמוך. איך בכלל תוכל לצוד משהו?"
הארנב התעלם מהצחוק ואמר "נלך לכפר של בני-אדם. אם שם לא נוכל לצוד משהו יותר גדול, אסכים שתאכל אותי."
והם יצאו לדרך.

הם התגנבו בין עצי היער, ושם האריה הצליח לצוד שור שמן.
הארנב מצא רק חמור רזה שהתגלגל בעפר.
האריה היה מרוצה מאוד מהשור. הוא כבר רצה להיפרד מהארנב ולאחל לו לילה טוב, כשהארנב התחיל שוב לדבר
"הו, אריה מסכן. איזה מזל ביש נפל בחלקך."
"מה?" שאל האריה "למה אתה מתכוון?"

"השור שצדת לא נראה בריא. הוא רזה וחלוש. כבר מוטב שתאכל אותי."
האריה לא הבין. השור נראה לו שמן ובריא מאוד. "השור הזה נראה לי שמן מספיק" אמר.
"הרי כל אחד יודע שכאשר מכים בחיה שמנה, יוצאים ממנה אדים."
האריה מעולם לא שמע דבר כזה, אבל לא נעים היה לו להראות בור ולכן אמר "כן, כן, בוודאי, אדים."

הוא לקח מקל ונתן לשור מכה, אבל שום דבר לא קרה. הוא הרביץ לשור עוד פעם, אך האדים לא יצאו.
"אתה רואה" אמר הארנב "עור ועצמות". ואז הוא בעצמו לקח מקל ונתן מכה לחמור. ענן אבק התרומם מהחמור שהתגלגל קודם בעפר. "הנה, זו חיה שמנה ממש!" אמר הארנב.
האריה קינא בארנב. "טוב" אמר "אקח את החמור שלך ואתה תוכל לקחת את השור הרזה שלי" אמר.

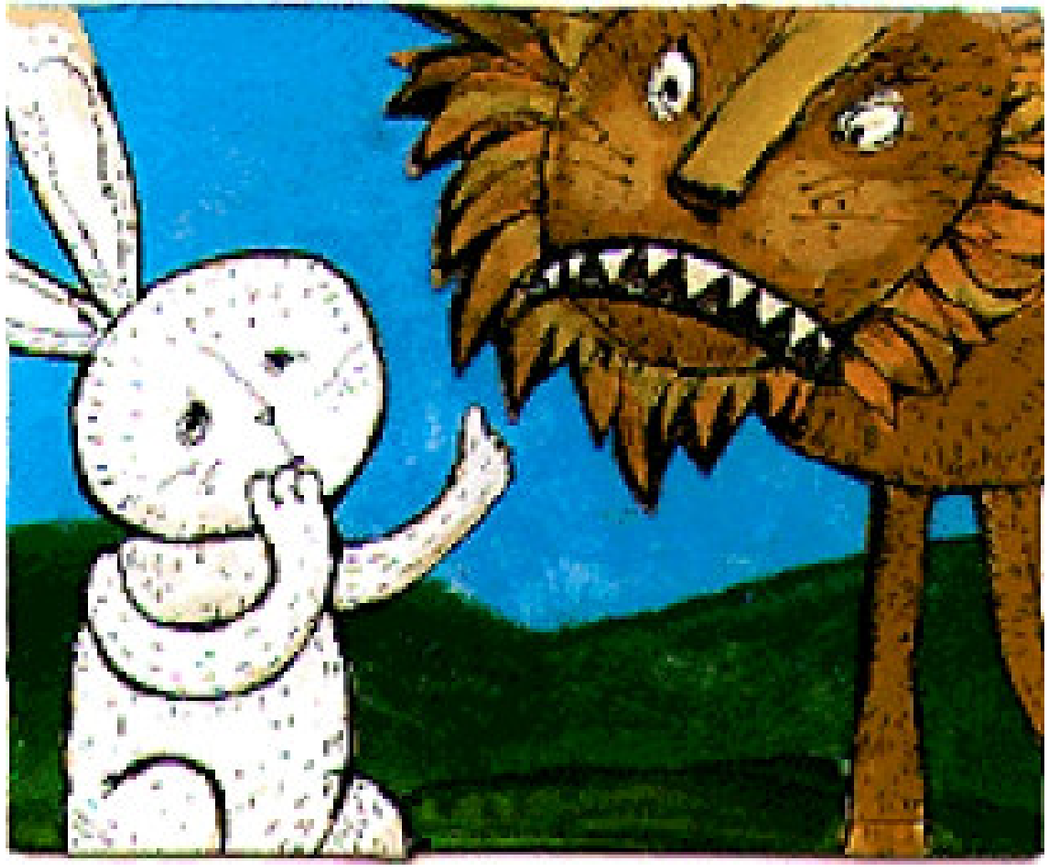

הארנב נראה מודאג מאוד "לא, לא אוכל לתת לך את החמור היפה שלי. תפסתי אותו ואני אוכל אותו."
האריה כעס והתחיל להתמקח. בסוף הארנב ויתר "טוב, אריה" אמר "נתחלף בבהמות שלנו." וכך היה.

הם המשיכו ללכת ביחד והארנב מצא שמונה נוצות. הוא שם אותם בחגורתו כאילו הן נשק. "ראה אריה" אמר "יש לי כאן שמונה סכינים קלים. אילו אבדתי אחד, היו נשארים לי עוד שבעה. אבל לך יש רק סכין אחד. אם תאבד אותו, תישאר ללא כל הגנה."

האריה חשב רגע ואמר "אכן זו בעיה. אני החיה האיומה ביותר ומגיע לי לשאת הרבה נשק. נתחלף בסכינים"

"לא, לא" קרא הארנב "אני כזה קטן וחלש. אני זקוק לכל הסכינים האלה."

אבל האריה התחיל לכעוס ובסוף הארנב נכנע, נתן לאריה את הנוצות ולקח את הסכין שלו.

בסוף הם הגיעו לביתו של האריה, מערה גדולה בצד ההר.
הארנב הביט וקמט את מצחו. "אא, אריה. זה בדיוק כפי שחששתי. הבית שלך אינו אלא מלכודת."
האריה נבהל "מלכודת? הכיצד?"
"כי יש לך רק דלת אחת. האם אינך מפחד?"
האריה נהם "אני לא מפחד מכלום!"
"אינך מפחד מבן-אדם?" שאל הארנב בערמומיות.
"אא.. כן" גמגם האריה "כן.. רק מבן-אדם.."

"תסתכל על הבית שלי, אריה. ראה כמה פתחים יש בו. אם יבוא צייד לפתח ביתי, יש לי שלוש יציאות אחרות שאוכל לצאת דרכן. אף צייד לא יכול להיות בבת אחת מול כל פתחים שלי ולכן אני תמיד בטוח. ואצלך? מה יקרה עם צייד יבוא לפתח המערה שלך?"
האריה הביט בעצבנות על ביתו ואמר "אתה צודק. ואני, כחיה העצומה ביותר, חייב לגור בבית שמגן עלי בפני אויבים. הבה נתחלף בבתים. אני אגור במאורה שלך ואתה תחיה במערה שלי."

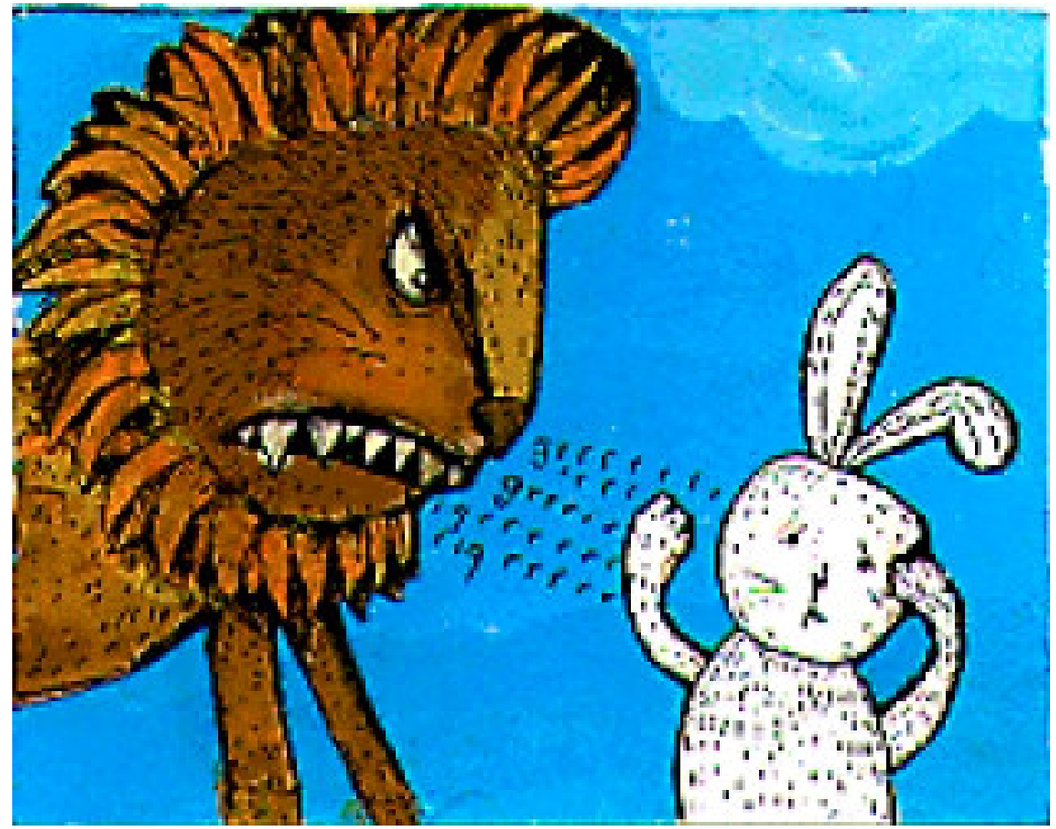

"לא! לא!" קרא הארנב "אינני רוצה לחיות במלכודת! אני לא אוותר על הבית הנאה, הבטוח שלי."
האריה כעס והתחיל לנהום, והארנב ויתר. "טוב, אריה. נתחלף בבתים."

והם התחלפו. הארנב סחב את השור השמן לתוך המערה, סגר את הדלת והתחיל להכין לו את הצלי הטעים ביותר שאכל אי-פעם. אחרי הדלת הסגורה היטב היה לו הרבה מקום להתרווח בו.

לאריה היה קשה יותר. המאורה של הארנב הייתה צרה וקטנה מדי בשבילו. הוא רצה לשחוט את החמור ואז התברר לו שהנוצות לא חותכות בכלל, הן רק מדגדגות את החמור. הוא ניסה לשחוט אותו כל הלילה וכל פעם ניסה בנוצה אחרת מאלה שקיבל מהארנב, עד שהחמור השתחרר בסוף וברח ליער, והאריה נשאר רעב.

ועד היום, כשהחמור חושב איך האריה ניסה לשחוט אותו בנוצות, הוא צוחק, צוחק וצוחק. תוכלו לשמוע בעצמכם.